

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: P-199/2022-53

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Zrinki Ćosić, u pravnoj stvari tužitelja BONUS TRGOVINA d.o.o., OIB: 80666337191, Vinkovci, Hrvoja Vukčić - Hrvatinića 100A, kojeg zastupa punomoćnik Boro Rajić, odvjetnik u Splitu, Poljička cesta 26D, protiv tuženika BRODOMERKUR d.d., OIB: 33956120458, Split, Solinska 47, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Krka, odvjetnik u Krka & Krka odvjetničko društvo d.o.o. u Splitu, Starčevićeva 13, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 29. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Ante Vujčića, odvjetnika u Krka & Krka odvjetničko društvo d.o.o. u Splitu, na ročištu za objavu presude 17. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" Nalaže se tuženiku BRODOMERKUR d.d. da u roku od 15 dana isplati tužitelju BONUS TRGOVINA d.o.o. iznos od 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2015. do isplate, po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora. "

II. Nalaže se tužitelju BONUS TRGOVINA d.o.o. da tuženiku BRODOMERKUR d.d. naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 76.526,58 eura, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika BRODOMERKUR d.d. da mu tužitelj BONUS TRGOVINA d.o.o. naknadi troškove parničnog postupka u više zatraženom iznosu od 42.146,83 eura, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 23. listopada 2015. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 201.794,73 eura / 1.520.422,41 kuna s pripadajućim zateznim kamatama, pri čemu tužitelj svoj zahtjev za isplatu temelji na tri različite činjenične i pravne osnove.

2. Prvi dio tužbenog zahtjeva, kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 865.867,92 kuna, odnosi se na izmaklu dobit zbog nemogućnosti tužitelja da ispuni svoju ugovornu obvezu iz ugovora o građenju kojeg je sklopio s tuženikom. Naime, tužitelj je u tužbi izjavio da je između tuženika kao naručitelja i tužitelja kao izvoditelja zaključen Ugovor o građenju "Izgradnja vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica – Vrbica – Lozica – Mokošica", broj: 20134-42/2012, od 11. veljače 2013., temeljem kojeg ugovora je tužitelj kao izvođač trebao za tuženika na tom gradilištu izvesti radove u vrijednosti od 5.881.781,00 kuna, odnosno uvećano za PDV od 25 % (1.470.445,25 kuna) u ukupnoj vrijednosti od 7.352.226,25 kuna. Nadalje, tužitelj je izjavio da je temeljem tog ugovora do 1. ožujka 2013. izveo radove u ukupnoj vrijednosti od 136.660,64 kuna, odnosno u iznosu od 109.328,21 kuna bez PDV-a, o čemu da je sačinjena privremena situacija br. 01/2013 od 6. ožujka 2013. Naveo je da je već u trenutku zaključenja ugovora tuženik kao glavni izvođač radova kasnio s izvođenjem radova više od 120 dana, radi čega da je Vodovod Dubrovnik d.o.o. kao investitor izvođenja radova raskinuo njihov međusobni ugovor o građenju te je na gradilište uveo drugog izvođača radova. Tužitelj dalje tvrdi da tuženik nikada nije izvijestio tužitelja o raskidu svog ugovora s investitorom, te da nije niti s tužiteljem raskinuo ugovor o izvođenju radova, ali da je investitor u posao uveo novog izvođača koji je nastavio s izvođenjem radova, nakon čega je tužitelj spriječen u nastavku izvođenja radova temeljem ugovora kojeg je sklopio s tuženikom. Smatra da je zbog nemogućnosti da ispuni svoju ugovornu obvezu iz ugovora kojeg je sklopio s tuženikom, a za koju nemogućnost ispunjenja da je odgovoran tuženik, izgubio dobit koju je trebao ostvariti izvođenjem radova na predmetnom gradilištu, u visini od 15 % vrijednosti neizvedenih radova, odnosno u iznosu od 865.867,92 kuna (vrijednost radova u iznosu od 5.881.781,00 kuna – plaćeni radovi u iznosu od 109.328,21 kuna = vrijednost ugovorenih, a neizvedenih radova u iznosu od 5.772.452,79 kuna x izgubljena dobit od 15 %). Stoga navedeni iznos potražuje od tuženika.

3. Drugi dio tužbenog zahtjeva, kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 497.954,49 kuna, temelji se na čl. 2.2. Sporazuma o zajedničkoj participaciji troškova u parnici protiv Grada Vinkovci koji je sklopljen između društva Zidar d.o.o. i tuženika 21. svibnja 2012.

4. Treći dio tužbenog zahtjeva, kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 156.600,00 kuna, odnosi se na troškove čuvanja gradilišta Hrvatskog doma u Vinkovcima nakon prekida radova.

5. U odgovoru na tužbu tuženik je u cijelosti osporio osnovu i visinu potraživanja tužitelja, i to po sve tri različite činjenične i pravne osnove tužbe.

6. Presudom ovog suda poslovni broj P-718/2015 od 24. siječnja 2020., pod točkom 1. izreke, prihvaćen je tužbeni zahtjev u dijelu zahtjeva za isplatu iznosa od 115.449,05 kuna sa zateznim kamatama koje teku od 5. listopada 2015. do isplate, a pod točkom 2. izreke odbijen je tužbeni zahtjev u dijelu zahtjeva za isplatu iznosa od 1.404.973,36 kuna sa zateznim kamatama koje na iznos od 750.418,87 kuna teku od 5. listopada 2015. do isplate, na iznos od 497.954,49 kuna koje teku od 19. prosinca 2014. do isplate, a na iznos od 156.600,00 kuna koje teku od 15. ožujka 2013. do isplate. Pod točkom 3. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 248.187,94 kuna zajedno sa zateznim kamatama koje

teku od dana donošenja presude do isplate, dok je tužitelj odbijen za više zatražen iznos od 66.562,06 kuna.

7. Protiv navedene presude žalbu su podnijeli tužitelj i tuženik.

8. Odlučujući o navedenim žalbama, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj PŽ-1347/2020 od 14. veljače 2022. odbio kao neosnovanu tužiteljevu žalbu i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-718/2015 od 24. siječnja 2020. u točki 2. izreke u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 654.554,49 kuna sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 497.954,49 kuna od 19. prosinca 2014. do isplate i koje teku na iznos od 156.600,00 kuna od 15. ožujka 2013. do isplate, a ukinuo je navedenu presudu u točki 1. izreke i u točki 2. izreke u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 750.418,87 kuna sa zateznim kamatama koje teku od 5. listopada 2015. do isplate te u točki 3. izreke, i u navedenom dijelu je predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje.

9. Dakle, sukladno citiranoj odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, u ponovljenom postupku je trebalo ponovno odlučiti o zahtjevu tužitelja za isplatu iznosa od 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2015. do isplate, po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora, a koji iznos tužitelj potražuje po osnovi izmakle dobiti zbog nemogućnosti ispunjenja svoje ugovorne obveze iz ugovora o građenju kojeg je sklopio s tuženikom, a za koju nemogućnost smatra da je odgovoran tuženik. Pored toga, u ponovljenom postupku je trebalo odlučiti i o zahtjevima stranaka za naknadu troškova cijelog postupka.

10. U odnosu na navedeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna, po osnovi izmakle dobiti zbog nemogućnosti ispunjenja tužiteljeve ugovorne obveze, tuženik u odgovoru na tužbu potvrđuje da je između tužitelja i tuženika 11. veljače 2013. sklopljen Ugovor o građenju "Izgradnja vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica – Vrbica – Lozica – Mokošica", kao i da je tuženik imao sklopljen ugovor s društvom Vodovod Dubrovnik d.o.o. kao investitorom, za izvođenje navedenih radova. U svezi realizacije ugovora s tužiteljem, tuženik naglašava da je tužitelj po odredbama ugovora odmah trebao pristupiti izvođenju radova, ali da to nije napravio radi čega je investitor dostavljao tuženiku obavijesti o kašnjenju radova i po novo izrađenom dinamičkom planu od 23. siječnja 2013. Tuženik navodi da je investitor Vodovod Dubrovnik d.o.o. s danom 26. veljače 2013. raskinuo ugovor s tuženikom, a u svezi tog raskida tuženik zaključuje da je razlog raskida ugovora bilo kašnjenje tužitelja i ostalih podizvođača u izvođenju radova. U odnosu na kašnjenje tužitelja tuženik naglašava da je od zaključenja ugovora 11. veljače 2013. pa do 6. ožujka 2013. tužitelj izveo neznatni dio radova u vrijednosti od 109.328,21 kuna. Taj obujam izvedenih radova tuženik drži temeljnim razlogom raskida ugovora između tuženika i društva Vodovod Dubrovnik d.o.o. jer da je tužitelj izveo radove u većem obujmu da do raskida ne bi došlo, uz napomenu da tužitelj nije niti imao radnike i opremu za izvođenje navedenih radova, a niti je od Ministarstva graditeljstva i prostornog uređenja ishodio licencu za izvođenje tih radova. Stoga, tuženik zaključuje kako je tužitelj kriv za raskid ugovora između tuženika i društva Vodovod Dubrovnik d.o.o., a u odnosu na sam zatraženi iznos izmakle dobiti tuženik je tom iznosu prigovorio tvrdeći da dobit tužitelja nije mogla biti 15% od ugovorene cijene jer je zbog ekonomske krize u

građevinarstvu dobit bila vrlo mala, pa tako ističe da je u razdoblju od 2011. do 2014. godine dobit tužitelja iznosila ispod 1%.

11. U nastavku postupka tužitelj je osporio tuženikove navode kao neosnovane tvrdeći da tužitelj nije odgovoran za raskid ugovora kojeg je tuženik sklopio s investitorom Vodovod Dubrovnik d.o.o. te dodatno naglašava da je za raskid tog ugovora isključivo odgovoran tuženik jer je do kašnjenja u izvođenju radova došlo iz razloga jer izvođenje zemljanih i betonskih radova nije ugovorio s pouzdanim izvođačem, već, što više, ističe da je prigodom potpisa ugovora s tužiteljem istom prešutio da se nalazi u zakašnjenju s izvođenjem radova. Tužitelj također ističe da je za navedenu trasu vodovoda tuženik bio u obvezi isporučiti fazonske cijevi te da je kasnio s isporukom jer je isto dostavio tek 26. veljače 2013., čime je onemogućio tužitelja u zatrpavanju iskopanog rova.

12. Tuženik je u daljnjem tijeku postupka ponovio svoju tvrdnju kako tužitelj za izvođenje radova na gradilištu Štikovica-Vrbica-Lozica-Mokošica nije imao licencu za izvođenje tih radova, pa smatra da to samo po sebi tužbeni zahtjev u tom dijelu čini neosnovanim. Također, tuženik ističe da je tužitelj imao dnevnu dinamiku izvedenih radova od 7.213,00 kuna, a da je trebao imati dinamiku izvedenih radova u vrijednosti od 21.784,00 kuna te da bi u ugovorenom roku od 270 dana takvom dinamikom od 7.213,00 kuna mogao izvesti samo 33% ugovorenih radova. U odnosu na isporuku fazonskih komada tuženik je naglasio da isti ne mogu biti uzrokom raskida ugovora jer su se zbog izmjene trase od strane investitora trebali naručivati novi fazonski komadi. Tuženik ponavlja svoju tvrdnju da tužitelj na navedenom gradilištu nije mogao ostvariti dobit od 15% jer je 2011. godine ostvario gubitak u poslovanju, 2012. godine je ostvario dobit od 0,8 %, 2013. godine dobit od 0,4% i 2014. godine dobit od 0,2%.

13. U kasnijim očitovanjima tijekom postupka stranke su sadržajno ostale kod svojih početnih tvrdnji u ovoj parnici.

14. Tijekom postupka sud je izveo dokaz čitanjem i pregledom isprava i dokumentacije sadržane u spisu, te je pročitao i pregledao: Ugovor o građenju "Izgradnja vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica-Vrbica-Lozica-Mokošica" od 11. veljače 2013., I. privremenu situaciju od 6. ožujka 2013., korespondenciju, Ugovor sklopljen između Grada Vinkovci i tuženika te Ugovor sklopljen između tuženika i ZIDAR d.o.o. u svezi izgradnje Hrvatskog doma u Vinkovcima, Sporazum o zajedničkoj participaciji troškova u parnici protiv Grada Vinkovca, Ugovor o prijenosu ugovora i sporazuma od 1. kolovoza 2012. sklopljen između ZIDAR d.o.o., ovdje tužitelja i ovdje tuženika, zapisnik od 19. prosinca 2014., račun tuženika od 27. lipnja 2012. u svezi participacije troškova parničnog postupka, troškovnik, dokaze o uplati prema ZIDAR d.o.o. s konto karticom tuženika, privremene situacije ZIDARA d.o.o., nalaz i mišljenje vještaka izrađen u predmetu P-859/12 Trgovačkog suda u Osijeku, dopis Grada Vinkovci od 17. svibnja 2013. i 9. travnja 2013., zapisnik s 9. koordinacijskog sastanka, izjavu Vodovod Dubrovnik d.o.o. od 26. veljače 2013., zapisnik s 18. koordinacijskog sastanka, otpremnice, te rješenja o imenovanju. Pored toga, izvedeni su dokazi vještačenjem po vještacima građevinske struke, te je izveden dokaz saslušanjem Željka Čule i Ivice Kožula kao ovlaštenih osoba parničnih stranaka te svjedokinje Željke Fehtig, a pregledan je i spis Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-859/2012.

15. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., 146/2025.; dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

16. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2015. do isplate, po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora, a koji iznos tužitelj potražuje od tuženika po osnovi izmakle dobiti zbog nemogućnosti ispunjenja svoje ugovorne obveze iz ugovora o građenju kojeg je sklopio s tuženikom, a za koju nemogućnost ispunjenja smatra da je odgovoran tuženik.

17. Između stranaka nije bilo sporno da su tuženik kao naručitelj i tužitelj kao izvođač 11. veljače 2013. sklopili Ugovor o građenju "Izgradnja vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica – Vrbica – Lozica – Mokošica", broj: 20134-42/2012, temeljem kojeg ugovora je tužitelj kao izvođač trebao za tuženika na tom gradilištu izvesti radove u vrijednosti od 5.881.781,00 kuna, odnosno uvećano za PDV od 25 % (1.470.445,25 kuna) u ukupnoj vrijednosti od 7.352.226,25 kuna, a da je prethodno, 28. rujna 2012., tuženik kao izvođač sklopio osnovni Ugovor o građenju Vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica – Vrbica – Lozica – Mokošica s društvom Vodovod Dubrovnik d.o.o. kao investitorom.

18. Nadalje, nije bilo sporno niti to da je tužitelj započeo s izvođenjem radova ugovorenih Ugovorom od 11. veljače 2013. i da je tuženiku ispostavio prvu privremenu situaciju od 6. ožujka 2013. na iznos od 136.660,64 kuna odnosno iznos od 109.328,21 kuna bez PDV-a, koji radovi su tužitelju plaćeni.

19. Također, između stranka nije bilo sporno ni to da je investitor Vodovod Dubrovnik d.o.o. 26. veljače 2013. tuženiku izjavio jednostrani raskid osnovnog Ugovora o građenju Vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica – Vrbica – Lozica – Mokošica od 28. rujna 2012., nakon čega je investitor uveo drugog izvođača u posao.

20. Među strankama je bilo sporno je li tuženik odgovoran za raskid osnovnog ugovora s investitorom, a koji raskid je za posljedicu imao onemogućavanje tužitelja u daljnjem izvođenju radova sukladno Ugovoru sklopljenom s tuženikom 11. veljače 2013., uslijed toga što je investitor Vodovod Dubrovnik d.o.o. uveo drugog izvođača u posao.

21. Posljedično tome, a ukoliko se utvrdi da je tuženik odgovoran za onemogućavanje tužitelja u ispunjenju svoje obveze iz Ugovora sklopljenog s tuženikom 11. veljače 2013., bilo je sporno koliko iznosi tražbina tužitelja prema tuženiku po osnovi članka 374. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/2005., 41/2008., 125/2011.; dalje: ZOO) odnosno koliko iznosi preostala tražbina tužitelja prema tuženiku po osnovi cijene ugovorenih, a neizvedenih, radova temeljem Ugovora od 11. veljače 2013., umanjene za iznos troškova koje bi tužitelj imao prilikom izvođenja preostalih ugovorenih radova, a koji troškovi mu u ovom slučaju nisu nastali budući da te radove nije morao izvoditi.

22. Pregledom Ugovora o građenju "Izgradnja vodoopskrbnog cjevovoda CS Štikovica-Vrbica-Lozica-Mokošica" od 11. veljače 2013. utvrđuje se da je sukladno članku 5. Ugovora tužitelj kao izvoditelj s radovima trebao započeti odmah nakon stupanja ugovora na snagu i uvođenja u posao. Tijekom postupka stranke nisu predložile sudu kada je tuženik kao naručitelj predao tužitelju kao izvoditelju nalog za početak radova u pisanom obliku, ali sud iz ostalih dokaza koji su priloženi spisu i to upravo zapisnika s 18. koordinacijskog sastanka (list 123-134 spisa) posredno utvrđuje da je tužitelj započeo s izvođenjem radova 18. veljače 2013. jer se u tom zapisniku s danom 13. veljače 2013. utvrđuje da na gradilište nije stigao drugi operativni tim, ali uz taj zapis stoji napomena "riješeno 18. veljače 2013.". Prethodno, na 9. koordinacijskom sastanku održanom 5. prosinca 2012., pod točkom 1.3. (list 111 spisa) stoji napomena da se raskida ugovor s kooperantom, a taj kooperant tuženika je po očitovanjima stranaka društvo Glavinić Grupa d.o.o.

23. Iz ostale dokumentacije koja je priložena spisu, a koja je vezana uz realizaciju izgradnje vodoopskrbnog cjevovoda, sud ukazuje da je investitor Vodovod Dubrovnik d.o.o. dopisom od 26. veljače 2013., dakle samo 8 dana nakon što je tužitelj započeo s radovima temeljem sklopljenog ugovora s tuženikom, izjavio tuženiku jednostrani raskid Ugovora o građenju sklopljenog 28. rujna 2012. između tuženika i društva Vodovod Dubrovnik d.o.o. (list 122 spisa), a kao razlog raskida ugovora navodi se neispunjenje mnogih odredbi iz predmetnog ugovora i dogovora na koordinacijama te kašnjenje u izvođenju radova nakon niza primjedbi i tolerancija investitora. Iako se u tom dopisu ne navodi što bi to bile mnoge povrede ugovora, sud pregledom zapisnika s koordinacijskih sastanaka koji su prethodno spomenuti primjećuje kako se u tim zapisnicima utvrđuje da se ne radi samo o kašnjenju u izvođenju radova, već se tuženiku kao glavnom izvođaču naglašava da pristupi izradi izvedbenih projekata i druge dokumentacije, da dostavi atestnu dokumentaciju te da se pridržava propisa zaštite na radu.

24. Zbog navedenih razloga, po ocjeni ovog suda, neosnovane su tvrdnje tuženika da je nedovoljna dinamika izvođenja radova od strane tužitelja bila glavnim razlogom raskida osnovnog ugovora od strane investitora. Pregledani dokazi u ovom predmetu ne pružaju uporište za takav zaključak tuženika. Tuženik je bio glavni izvođač koji je radove na predmetnom cjevovodu izvodio u cijelosti putem podizvođača. Radove prije tužitelja je kao podizvođač tuženika vršilo društvo Glavinić Grupa d.o.o. koje je u prosincu 2012. prekinulo s izvođenjem radova što je evidentirano u zapisniku s 9. koordinacijskog sastanka iz prosinca 2012. Još u tom zapisniku se utvrđuje da tuženik ozbiljno kasni s ispunjenjem ugovornih obveza ne samo u svezi izvođenja radova, već i glede izrade izvedbene i druge projektne dokumentacije, a takvo stanje je evidentirano i u zapisniku s 18. koordinacijskog sastanka od 20. veljače 2013. (list 123 spisa).

25. Dakle, sud zaključuje kako je teško prihvatiti tužnikovu tvrdnju da je nedovoljna dinamika izvođenja radova od strane tužitelja bila uzrokom raskida osnovnog ugovora s investitorom jer po ocjeni ovog suda tužitelj u roku od 8 dana, koliko je izvodio radove od 18. veljače 2013. pa do raskida ugovora 26. veljače 2013., očito nije mogao nadoknaditi zaostatak u izvođenju radova koji je nastao prije nego što je tužitelj započeo ispunjavati svoju ugovornu obvezu. Dodatno, i iz očitovanja Vodovoda Dubrovnik d.o.o. (list 122 spisa) može se iščitati da zaostatak u izvođenju radova nije

jedini razlog raskida ugovora, već da je ugovor raskinut zbog neispunjenja *"mnogih ugovornih odredbi i dogovora na koordinacijama."*

26. Radi svega navedenog, ocjena je ovog suda da je za raskid osnovnog Ugovora o građenju, sklopljenog između tuženika i investitora Vodovod Dubrovnik d.o.o., odgovoran tuženik.

27. Daljnja je ocjena ovog suda da je upravo zbog raskida osnovnog Ugovora o građenju, sklopljenog između tuženika i investitora Vodovod Dubrovnik d.o.o., za koji raskid je odgovoran tuženik, došlo do onemogućavanja ovdje tužitelja, kao podizvođača, da nastavi s ispunjavanjem svojih ugovornih obveza iz Ugovora o građenju sklopljenog 11. veljače 2013. s tuženikom.

28. Člankom 374. stavkom 1. ZOO-a propisano je da kad je ispunjenje obveze jedne strane u dvostranoobveznom ugovoru postalo nemoguće zbog događaja za koji odgovara druga strana, njezina obveza se gasi, ali ona zadržava svoju tražbinu prema drugoj strani, s tim što se smanjuje za onoliko koliko je ona mogla imati koristi od oslobođenja od vlastite obveze.

29. U ponovljenom postupku sud je rješenjem poslovni broj P-199/2022 od 26. listopada 2023. odredio izvesti dokaz vještačenjem po vještaku za graditeljstvo. Vještačenje je povjereno pravnoj osobi Obstatio d.o.o., Split, Put Firula 29, a za vještaka je određen Mladen Škomrlj, Split, Put Firula 17, stalni sudski vještak za graditeljstvo i procjenu nekretnina, a sve stoga što iz nalaza i mišljenja vještaka izrađenih u prvotnom prvostupanjskom postupku nije bilo moguće utvrditi odlučne sporne činjenice u ovom postupku.

30. Zadatak vještaku Mladenu Škomrlju bio je utvrditi konkretne količine i vrijednosti radova koje je tužitelj (još) trebao izvesti na temelju Ugovora o građenju od 11. veljače 2013. sklopljenog s tuženikom, te iznos troškova koje bi tužitelj imao prilikom izvođenja tih radova.

31. U pisanom nalazu i mišljenju od 23. veljače 2024., sudski vještak za graditeljstvo Mladen Škomrlj je odredio konkretne količine i vrijednosti radova koje je tužitelj (još) trebao izvesti na temelju Ugovora o građenju od 11. veljače 2013. sklopljenog s tuženikom, međutim, sudski vještak je dalje naveo da nije u mogućnosti odrediti i iznos troškova koje bi tužitelj imao prilikom izvođenja tih radova budući da sudskom vještaku nije dostavljena analiza cijena temeljem kojih je tužitelj kao izvođač sastavio ugovorni troškovnik za predmetno gradilište, a iz koje analize bi bili vidljivi direktni troškovi po jedinici mjere koji se odnose na troškove materijala, radne snage i opreme/strojeva te manipulativni troškovi tvrtke (stranica 458 spisa).

32. Prilikom usmenog iznošenja nalaza i mišljenja na ročištu od 16. svibnja 2024., sudski vještak Mladen Škomrlj je izjavio da nije u mogućnosti dati precizan nalaz i mišljenje o tome koliki bi bio iznos troškova koje bi tužitelj imao prilikom izvođenja radova prema Ugovoru o građenju od 11. veljače 2013. bez da mu od strane tužitelja bude dostavljena analiza cijena na temelju koje je tužitelj dao ponudu tuženiku, a sukladno kojoj ponudi je sklopljen Ugovor od 11. veljače 2013. Ovo stoga što su na temelju analize cijena izrađene jedinične cijene za svaku troškovničku stavku. Naime, troškovi tužitelja prilikom izvođenja građevinskih radova sastoje se od troškova

građevinskog materijala, troškova radne snage, troškova energenata te troška amortizacije strojeva koje izvođač koristi prilikom izvođenja radova. To su takozvani direktni troškovi, a postoje i indirektni troškovi koji se odnose na upravu gradilišta, upravu poduzeća, osiguranje i sl. Na iznos svih tih troškova dodaje se određeni postotak dobiti izvođača i sve to zbrojeno je ukupan iznos ponude. Dakle, da bi vještak mogao izračunati točan iznos troškova potrebna mu je analiza cijena iz koje bi mogao utvrditi sve ranije navedene stavke, pored stavke troška građevinskog materijala, a koja stavka predstavlja jedinu stavku koju vještak može utvrditi i bez dostavljene analize cijena.

33. Nakon što je tužitelj, na traženje sudskog vještaka, dostavio u spis analize cijena, i to samo za 11 stavki troškovnika, sudski vještak je pisanoj dopuni nalaza i mišljenja, koju je dostavio u spis 11. srpnja 2024., izjavio da pažljivim pregledom svake od 11 dostavljenih mu analiza nije uspio naći podatak o kalkuliranoj dobiti za pojedinu stavku troškovnika.

34. Budući da sudski vještak Mladen Škomrlj nije mogao u cijelosti postupiti po zadatku koji mu je dan rješenjem od 26. listopada 2023., to je rješenjem ovog suda od 25. listopada 2024., a na prijedlog tužitelja, određeno da će se obnoviti navedeno vještačenje po drugom sudskom vještaku za graditeljstvo te je za vještaka određen Ivan Mijanović.

35. Prilikom usmenog iznošenja nalaza i mišljenja na ročištu od 29. lipnja 2026., sudski vještak Ivan Mijanović je također izjavio da u dokumentaciji koja je dostavljena u spis i koja je predočena vještaku od strane stranaka nema dovoljno podataka na temelju kojih bi vještak mogao napraviti izračun troškova koje bi tužitelj imao prilikom izvođenja preostalih radova ugovorenih Ugovorom o građenju od 11. veljače 2013., a koji troškovi tužitelju nisu nastali budući da te radove nije izveo. Dalje je izjavio da u predmetnom spisu nema dovoljno podataka na temelju kojih bi mogao utvrditi uz koju konkretnu predviđenu dobit je sklopljen predmetni ugovor od 11. veljače 2013.

36. Iz sadržaja gore navedenih pisanih i usmenih nalaza i mišljenja sudskih vještaka proizlazi da je tužitelj propustio dostaviti u spis isprave ili predložiti druge odgovarajuće dokaze, kojima bi se mogle utvrditi odlučne sporne činjenice u ovom postupku – bi li tužitelj ostvario dobit da je u cijelosti ispunio svoju obvezu (izveo sve preostale radove) iz Ugovora od 11. veljače 2013. i ako bi, kolika bi ta dobit bila, pa je utoliko tužiteljeva tvrdnja da bi izvođenjem svih preostalih radova ostvario dobit u visini od 15% vrijednosti ugovorenih, a neizvedenih, radova, ostala nedokazana. Dakle, po ocjeni ovog suda tužitelj u konkretnom predmetu nije uspio dokazati da ima potraživanje prema tuženiku sukladno ranije citiranom članku 374. stavku 1. ZOO-a.

37. Naime, sukladno članku 7. stavku 1. i članku 219. stavku 1. ZPP-a svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika, a prema članku 221.a. ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije predložila sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

38. Slijedom svega navedenog, trebalo je u cijelosti odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za plaćanjem iznosa od 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. listopada 2015. do isplate, po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora.

39. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

40. Nadalje, trebalo je odlučiti i o zahtjevima stranaka za naknadu troškova postupka, a koja odluka se temelji na članku 154. stavku 1., članku 155. i članku 164. ZPP-a.

41. Budući da je tuženik u cijelosti uspio u ovom postupku, to je sukladno navedenim odredbama tužitelj dužan naknaditi troškove postupka tuženiku, dok tužitelj nema pravo na naknadu troškova postupka.

42. S obzirom na odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) i postavljeni zahtjev za naknadu troškova (stranica 591-592 spisa), tuženiku su, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u trenutku poduzimanja pojedine radnje (201.794,73 eura / 1.520.422,41 kuna do 24. siječnja 2020. i 114.920,42 eura / 865.867,92 kuna nakon 14. veljače 2022.), kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za

- sastav odgovora na tužbu od 2. ožujka 2016. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 15. ožujka 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 12. travnja 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- sastav podneska od 22. travnja 2016. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 9. svibnja 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 20. rujna 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 25. listopada 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 23. studenoga 2016. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 15. prosinca 2016. (Tbr. 9/5 i 54. Tarife) iznos od 100,00 eura;
- sastav podneska od 31. siječnja 2017. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 9. svibnja 2017. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- sastav podneska od 6. rujna 2018. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 15. studenoga 2018. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 29. siječnja 2019. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;

- zastupanje na ročištu od 24. listopada 2019. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 14. studenoga 2019. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 3.038,00 eura;
- sastav žalbe od 31. siječnja 2020. (Tbr. 10/1 i 54. Tarife) iznos od 625,00 eura (žalba je podnesena samo protiv dijela presude koji se odnosi na plaćanje iznosa od 15.322,72 eura / 115.449,05 kuna);
- sastav podneska od 18. veljače 2020. (Tbr. 8/4 i 54. Tarife) iznos od 50,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 26. listopada 2023. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- sastav podneska od 14. prosinca 2023. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- sastav podneska od 5. travnja 2024. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 16. svibnja 2024. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- sastav podneska od 20. lipnja 2024. (Tbr. 8/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- sastav podneska od 22. srpnja 2024. (Tbr. 8/1, 8/6 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 1. listopada 2024. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura;
- zastupanje na ročištu od 29. lipnja 2026. (Tbr. 9/1 i 54. Tarife) iznos od 1.732,00 eura.

Ovako priznate troškove po osnovi odvjetničkog zastupanja u ukupnom iznosu od 60.201,00 eura treba uvećati za PDV od 25% (Tbr. 46. Tarife), što sveukupno iznosi 75.251,25 eura.

43. Pored navedenog, tuženiku je trebalo priznati i trošak vještačenja u plaćenom iznosu od 530,89 eura, kao i trošak sudske pristojbe za odgovor na tužbu u plaćenom iznosu od 331,81 eura, te trošak sudske pristojbe za žalbu u plaćenom iznosu od 412,63 eura.

44. Dakle, sud je prihvatio zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 76.526,58 eura.

45. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom II. izreke ove presude.

46. Tuženiku nisu priznati zatraženi troškovi za radnje zastupanja preko gore dosuđenog iznosa, budući da su zatraženi u višem iznosu od iznosa propisanog Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.), koja se primjenjuje u ovom postupku, a sve kako je ranije obrazloženo pozivom na pojedine tarifne brojeve navedene Tarife. Tuženiku nije priznat niti zatraženi trošak sastava podneska od 30. rujna 2024., budući da isti ne prileži spisu, niti trošak zastupanja na ročištu za objavu presude budući da tuženik nije pristupio na to ročište. Tuženiku nije priznat niti zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu budući da tuženik nije niti pozvan na plaćanje iste.

47. Slijedom navedenog, trebalo je odbiti zahtjev tuženika za naknadom više zatraženog troška parničnog postupka u iznosu od 42.146,83 eura, te je stoga odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

48. Sud je u ovoj odluci novčane iznose koji su u tužbi iskazani u kunama, u izreci odluke dvojno iskazao u kunama i eurima, po fiksnom tečaju konverzije 7,53450 kuna za jedan euro, sukladno Odluci Vlade Republike Hrvatske o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 85/2022.).

U Splitu 17. rujna 2026.

Sutkinja
Zrinka Ćosić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088d-4cec0**

Kontrolni broj: **0b763-4d3f1-2f69a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ZRINKA ĆOSIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.